

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **R. H.**, nar. ..., bytem N., T. 1640, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, čj. KUKHK-24317/DS/2016/GL

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se v r a c í přeplatek soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Náchod (dále také jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 25. 4. 2016, čj. MUNAC 24263/2016/DSH/VF, sp. zn. KS 3450/2016/DSH/VF, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním

source not found.

rozhodnutím byla žalobci dle ustanovení § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 300,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zaslal dne 17. 3. 2016 žalobci výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích k podání nezbytného vysvětlení, a to k prověření došlého oznámení přestupku od orgánu Policie České republiky, obvodního oddělení Náchod čj. KRPH-23418/PŘ-2016-050515. Žalobce byl vyzván, aby se dostavil ke správnímu orgánu dne 20. 4. 2016, a byl poučen o skutečnosti, že každý je povinen dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku i o tom, za jakých okolností může být podání vysvětlení odepřeno a že pokud se na uvedené předvolání nedostaví nebo podání vysvětlení bezdůvodně odmítne, může mu být správním orgánem uložena pořádková pokuta až do výše 5.000,- Kč (§ 60 odst. 2 zákona o přestupcích). Ve stanovený termín se žalobce k podání vysvětlení nedostavil a svou neúčast neomluvil, ani neuvedl závažný důvod odmítnutí podání vysvětlení.

Žalovaný dále připomněl důvody, pro něž je možné pořádkovou pokutu uložit, a poznamenal, že jsou širší než podle správního řádu, podle něhož je pořádkovou pokutou postižitelné pouze bezdůvodné odepření podání vysvětlení. V přestupkových věcech lze postihnout též nedostavení se na výzvu ke správnímu orgánu bez závažných důvodů, přičemž o následcích nedostavení se k podání vysvětlení byl žalobce řádně poučen. Žalovaný konstatoval, že řádné předvolání žalobce je prokázáno doručenkou, která je součástí spisového materiálu.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že žalobce nebyl „potrestán“ uložením pořádkové pokuty za to, že odepřel podat nezbytné vysvětlení správnímu orgánu I. stupně, neboť na to má (nejen) ústavně zaručené právo, ale byl pokutován za to, že se bez omluvy ke správnímu orgánu I. stupně nedostavil anebo alespoň neoznámil, že využívá svého práva odepřít podání vysvětlení.

Žalovaný vyslovil nesouhlas i s námitkou, že byl žalobce jediným podezřelým ze spáchání řešeného přestupku podle ustanovení § 15c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tj. že zaparkoval vozidlo na přechodu pro chodce, když jej Policie ČR při spáchání předmětného přestupku neztotožnila. Proto správní orgán před samotným zahájením řízení o předmětném přestupku potřeboval od žalobce jako podezřelého ověřit došlé oznámení o předmětném přestupku.

Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně ve věci postupoval dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zjištěné skutečnosti považuje žalovaný za prokázané, neboť žalobce se po písemném předvolání k podání vysvětlení ze dne 17. 3. 2016, které bylo řádně doručeno dne 30. 3. 2016, k podání vysvětlení dne ke správnímu orgánu nedostavil, i když k tomu neměl závažný důvod.

source not found.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce předně uvedl, že již v podaném odvolání proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty namítal, že dle judikatury Ústavního soudu je vyloučené uložit pořádkovou pokutu za nedostavení se k ústnímu jednání osobě, která je jediným podezřelým ze spáchání přestupku. Zdůraznil, že judikatura Ústavního soudu, na kterou se odkázal, vylučuje obecně jakékoli trestání za nedostavení se k podání vysvětlení v případě, že je předvolána osoba, která je jedinou podezřelou ze spáchání přestupku. K tvrzení žalovaného, že „není pravdou, že by žalobce byl jediným podezřelým ze spáchání přestupku“, žalobce uvedl, že nemá oporu ve spise a je nepravdivé. Naopak, správní orgán řízení o přestupku proti žalobci zahájil, přičemž ze spisu nevyplývá, že by byl podezřelým kdokoli jiný.

Žalobce dále namítl, že samotné předvolání žalobce k podání vysvětlení bylo nezákonné, a proto je pořádkové trestání zcela vyloučeno (srov. odkazovaný náleze Ústavního soudu v odvolání). Správní orgán totiž proti žalobci následně zahájil správní řízení o přestupku, a to aniž by v mezidobí zjistil jakékoli nové skutečnosti. Předvolání k podání vysvětlení bylo tedy nadbytečné, nemohlo sledovat žádný ústavně aprobatelný záměr. Správní orgán měl žalobce předvolat pouze nezávazným a neformálním přípisem, nikoliv výzvou k podání vysvětlení pod pohrůzkou sankcí. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 6. 2015, čj. 6 As 46/2015-39, z něhož rovněž citoval.

Dle žalobce jsou správní rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelná, neboť výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesrozumitelný. Z výroku rozhodnutí se toliko podává, že se žalobci ukládá pořádková pokuta ve výši 300,- Kč, avšak vůbec není zřejmé, za jaké jednání. Výrok rozhodnutí o správním deliktu přitom musí obsahovat více, než jen výrok o sankci, zejména pak popis protiprávního jednání tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným. V projednávané věci například čas a místo spáchání přestupku, jakož i specifikace protiprávního jednání chybí. Zejména o způsobu spáchání deliktu a jednání, které je předmětem trestání, je mezi žalobcem a žalovaným spor. Obsahem výroku rozhodnutí nemůže být toliko výrok o sankci, je zcela nezbytné alespoň elementární vymezení protiprávního jednání. Nelze přitom pomíjet, že řízení o uložení pořádkové pokuty je též řízením „o správním deliktu“, konkrétně o správním deliktu pořádkovém.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem.

Při jednání před soudem dne 26. 9. 2017 zástupce žalobce podrobně zrekapituloval žalobní námítky uvedené v žalobě a setrval na svých skutkových a právních závěrech.

Žalovaný se z jednání omluvil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."), a žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující relevantní skutečnosti.

Správní orgán I. stupně výzvou k podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích vyhotovenou dne 17. 3. 2016 vyzval žalobce k dostavení se k podání vysvětlení na den 20. 4. 2016, a to k prověření oznámení přestupku došlého od Policie České republiky, obvodního oddělení Náchod pod čj. KRPB-23418/PŘ-2016-050515, který se stal dne 9. 3. 2016 v 11:45 hod. v Náchodě, ul. Tepenská. Výzvu žalobce převzal osobně dne 30. 3. 2016. Ve výzvě bylo žalobci současně dáno poučení dle ustanovení § 60 odst. 2 zákona o přestupcích, tj. poučení o povinnosti podat správním orgánům nezbytné vysvětlení, poučení o důvodech, kdy může být podání vysvětlení odepřeno, a poučení o následcích bezdůvodného odmítnutí podání vysvětlení.

Dne 25. 4. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUNAC 24263/2016/DSH/VF, sp. zn. KS 3450/2016/DSH/VF, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 300,- Kč dle ustanovení § 60 odst. 2 zákona o přestupcích. Uložení pokuty odůvodnil tím, že se žalobce ve stanovený termín ke správnímu orgánu nedostavil, svou neúčast na jednání nijak neomluvil ani neuvedl závažný důvod odmítnutí podání vysvětlení.

Odvolání správním orgánu došlé dne 18. 5. 2016 proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Dále je ve správním spise založena výzva k podání vysvětlení ze dne 11. 8. 2016, kterou správní orgán I. stupně opětovně vyzval žalobce, aby se dostavil k podání na den 14. září 2016, a to k prověření oznámení přestupku došlého od Policie České republiky, obvodního oddělení Náchod pod čj. KRPB-23418/PŘ-2016-050515, který se stal dne 9. 3. 2016 v 11:45 hod. v Náchodě, ul. Tepenská. Další listinou, která je založena v předloženém správním spise, je listina nazvaná Zahájení řízení o přestupku a předvolání k jednání ze dne 14. 9. 2016, jíž byl žalobce předvolán na den 19. 10. 2016 za účelem jednání o dopravním přestupku ze dne 9. 3. 2016 s odkazem na oznámení přestupku došlého od Policie České republiky, obvodního oddělení Náchod pod čj. KRPB-23418/PŘ-2016-050515.

Dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že „každý je povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti.“ Podle odst. 2 citovaného ustanovení „[t]omu, kdo se bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení podle odstavce 1, nebo tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 5.000 Kč.“

Z dikce předmětného ustanovení zákona o přestupcích je patrné, že zákon umožňuje správnímu orgánu, aby ještě před zahájením správního řízení prováděl určité úkony, které mu umožní posoudit, zda je třeba správní řízení zahájit nebo nikoli. Tomu odpovídá i povinnost každé osoby dostavit se na předvolání ke správnímu orgánu za účelem podání požadovaného vysvětlení. Této povinnosti se může předvolaná osoba zprostit pouze za splnění zákonem stanovených podmínek, a to konkrétně tehdy, jestliže by v důsledku podání vysvětlení hrozilo nebezpečí postihu za přestupek či trestný čin předvolané osobě nebo její osobě blízké, pokud by podáním vysvětlení došlo k porušení státního nebo služebního tajemství, jakož i výslovně uložené nebo uznané povinnosti mlčenlivosti. O možnosti odepřít výpověď jsou správní orgány povinny dotčenou osobu řádně poučit.

Je tedy zřejmé, že institut podání vysvětlení představuje zákonný způsob získávání informací správním orgánem za účelem ujasnění si toho, zda vůbec, případně vůči komu, zahájí přestupkové řízení. Povinnost dostavit se na předvolání ke správnímu orgánu k podání nezbytného vysvětlení má zásadně každý, i ten, kdo je podezřelý ze spáchání přestupku. Ten má také nezpochybnitelné právo výpověď ze zákonem vymezených důvodů odepřít, o čemž musí být řádně a prokazatelně poučen (§ 60 odst. 1 zákona o přestupcích), a to předtím, než začne vypovídat. V daném případě považuje z tohoto hlediska krajský soud za významné, že při spáchání přestupku dne 9. 3. 2016 nebyla žádná konkrétní osoba jako přestupce zjištěna, neboť při provádění hlídkové činnosti Policie ČR se u vozidla zaparkovaného v rozporu se zákonem o silničním provozu žádná osoba nenacházela. V úředním záznamu sepsaném Policií ČR dne 12. 3. 2016 je uvedeno, že dne 11. 3. 2016 byla kontaktována provozovatelka (majitelka) předmětného vozidla, jíž je matka žalobce, která sdělila, že vozidlo dne 9. 3. 2016 zapůjčila synovi, tj. žalobci. Dále je v úředním záznamu uvedeno, že dne 13. 3. 2016 byl kontaktován žalobce (pouze telefonicky), který sdělil, že parkování nebude s policistou řešit a žádal předání věci přestupkové komisi.

Za těchto podmínek lze považovat za oprávněný postup správního orgánu, který si žalobce předvolal za účelem podání vysvětlení, neboť osobu, proti níž by mělo být přestupkové řízení zahájeno, s jistotou neznal. Sdělení matky žalobce, že mu vozidlo v inkriminovaný den půjčila, ještě nemusí znamenat, že to byl právě žalobce, kdo se dopustil přestupkového jednání. Telefonický rozhovor se žalobcem pak sám o sobě rovněž nebyl důkazem o tom, kdo předmětné přestupkové jednání spáchal.

Krajský soud neshledal, že by předvolání žalobce k podání vysvětlení ze dne 17. 3. 2016 mělo šikanózní povahu, rovněž nic nenasvědčuje tomu, že by bylo vedeno záměrem donucovat žalobce k sebeobviňování. Bylo na žalobci, pokud se domníval, že splňuje zákonné podmínky pro odepření podání vysvětlení, aby tak učinil. Pokud by žalobce v reakci na doručené předvolání správnímu orgánu sdělil, že hodlá odepřít výpověď z důvodu jemu či osobě blízké hrozícího nebezpečí postihu za přestupek (např. v písemné omluvě k předvolání), byl by jakýkoliv další nátlak v podobě opakovaného předvolání či použití pořádkových opatření vyloučen. To se však nestalo, neboť žalobce neučinil žádný aktivní krok, který by svědčil o tom, že by podání vysvětlení odpíral, a pouze se bez předchozí omluvy k předvolání k podání vysvětlení nedostavil. To, že se rozhodl odepřít výpověď, zmínil poprvé až

source not found.

v odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty odeslané správnímu orgánu jeho zástupcem dne 17. 5. 2016 (což lze dovodit z věty, že „je potrestán za to, že se rozhodl výpověď odepřít“). Výslovně to pak uvedl až v reakci na další výzvu správního orgánu ze dne 11. 8. 2016. Ani skutečnost, že v předvolání k podání vysvětlení byl žalobce označen jako „podezřelý“, neznamená, že na základě podaného vysvětlení se tato skutečnost nemohla změnit. Nebylo totiž vyloučeno, že by správní orgán získal od žalobce takové poznatky, které by vedly k zahájení přestupkového řízení s jinou osobou, příp. k odložení věci.

Krajský soud tedy uzavírá, že vzhledem k uvedenému, kdy správní orgán pachatele předmětného přestupku neznal s jistotou, nebylo předvolání žalobce výzvou ze dne 17. 3. 2016 k podání vysvětlení nezákonné. Ze samotné skutečnosti, že po další výzvě ze dne 11. 8. 2016 zahájil dne 14. 9. 2016 proti žalobci řízení o přestupku a sdělil mu obvinění z přestupku, nelze dovozovat, že by již od počátku bylo zřejmé, že je žalobce jediným možným pachatelem předmětného přestupku. Tak tomu za shora popsané situace nebylo.

Žalobcem citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08, není na projednávanou věc přílehlavý, neboť situace v něm popisovaná se vyznačovala specifickými okolnostmi spočívajícími v tom, že dotčená osoba byla k podání vysvětlení předvolána v souvislosti s jednáním, které nenaplnělo skutkovou podstatu přestupku, což mělo být správnímu orgánu *prima facie* zřejmé (viz bod 26 citovaného nálezu). Nedostatek součinnosti tedy na věc neměl nejmenší vliv, neboť následně bylo oznámení jakožto nedůvodné odloženo. Navíc šlo o osobu, která byla policií označena za jediného možného pachatele přestupku (viz bod 27 citovaného nálezu). V nyní posuzované věci však není pochyb o tom, že samotné posuzované jednání znaky přestupku naplňovalo, a policii (ani následně správnímu orgánu) nebylo s jistotou známo, kdo se předmětného jednání dopustil.

Za nepřilehlavý na projednávanou věc považuje krajský soud i odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, čj. 6 As 46/2015-39, neboť v tam řešeném případě byly skutkové okolnosti rovněž odlišné. Správní orgán totiž měl dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí ve věci (neboť ihned vydal příkaz), přičemž Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že „... *jestliže totiž žalovaný bez doplnění jakýchkoliv dalších podkladů do spisu vydal ve věci příkaz, pak zřejmě opravdu neměl (resp. nemohl mít) žádné vážnější pochybnosti o tom, že stěžovatel se přestupku dopustil. Pak ovšem předvolání k podání vysvětlení nebylo ničím jiným než nabídkou, zda by stěžovatel nechtěl přestupek vyřídit v blokovém řízení, ačkoliv na místě při komunikaci s policisty tak podle úředního záznamu učinit odmítl. Tomu nasvědčují i vyjádření žalovaného v průběhu soudního řízení.*“ Na rozdíl od nyní řešeného případu byl hlídkou Policie ČR zastaven přímo sám přestupce, který odmítl zaplatit blokovou pokutu na místě a poté, co se nedostavil k podání vysvětlení, správní orgán ve věci vydal rozhodnutí.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že jsou správní rozhodnutí nepřezkoumatelná z důvodu nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle žalobce není z výroku rozhodnutí vůbec zřejmé, za jaké jednání byla pokuta uložena, chybí popis protiprávního jednání tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným (například čas a místo spáchání přestupku).

source not found.

Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí ze dne 25. 4. 2016 uvedl, že ukládá žalobci pořádkovou pokutu ve výši 300,- Kč, dále uvedl údaj o její splatnosti a o tom, kam má být uhrazena. V odůvodnění rozhodnutí pak podrobně popsal, za jaké jednání byla pokuta uložena (nedostavení se ke správnímu orgánu I. stupně bez omluvy či sdělení důvodu k odmítnutí podání vysvětlení na výzvu k podání vysvětlení ze dne 17. 3. 2016).

Předně krajský soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty je, jak už sám název napovídá, rozhodnutím pořádkovým, tj. ukládaným při vedení řízení, nikoliv rozhodnutím ve věci samé. Z tohoto hlediska proto krajský soud neshledává přísnost požadavků na formulaci výroku rozhodnutí za zcela srovnatelný s meritorními rozhodnutími o uložení pokuty a považuje za dostatečné, pokud je v tomto rozhodnutí popis jednání, za které je pořádková pokuta ukládána, uveden v odůvodnění rozhodnutí. Námitku, dle které je výrok rozhodnutí I. stupně nesrozumitelný, neboť „není vůbec zřejmé, za co byla předmětná pokuta uložena“, považuje soud za lichou. Kromě dostatečného popisu žalobcova jednání ve zmíněném odůvodnění rozhodnutí i z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že si žalobce byl vědom a bylo mu zcela srozumitelné, za co mu správní orgán pokutu uložil. Svoji pasivitu se snažil v odvolacím řízení obhájit zákazem sebeobviňování a přirovnáním svého případu situaci řešené v nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Jeho stěžejní odvolací (a následně i žalobní) argumentace vycházela z jeho přesvědčení, že pořádková pokuta mu neměla být uložena, protože na předvolání k podání vysvětlení nebyl povinen reagovat, resp. že samotné předvolání k vysvětlení bylo nezákonné.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Pokud jde o výrok o vrácení přeplatku soudního poplatku, krajský soud usnesením ze dne 1. 11. 2016 žalobce vyzval, aby zaplatil soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč podle pol. 18 bod 2a) sazebníku soudních poplatků (přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozd. předpisů). Vzhledem k tomu, že předmětný soudní poplatek byl uhrazen na účet krajského soudu dne 3. 11. 2016 a následně ještě jednou dne 24. 11. 2016, bylo zapláceno více, než činila poplatková povinnost. Krajský soud proto v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. přeplatek žalobci vrací.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. září 2017

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.